

Anders Jansson, Adriana Savin och Johan Ehn i "Frossa", en fartfylld satir som vågar skoja med klimatförändringarna.

Klimatkomik med fart

Sveateatern

Frossa

Teater Barbara

Manus: Anders Nyman och Ulf Evren

Regi: Ulf Evren

Musik: Anders Nyström

Projektioner: Martin Wanngård

Medverkande: Johan Ehn, Anders Jansson, Adriana Savin

Teater ska spegla det viktiga och just nu är klimatförändringarna något av det viktigaste som finns. Jorden har feberfrossa och vare sig vi vill det eller inte kan vi stå vid slutet av den väg vi har följt i åtminstone hundra år: den ständiga tillväxtens.

När Scen Sundsvall arrangerar teater arbetar man gärna i teman. "Frossa", en pjäs med Ulf Evren och Teater Barbara som upphov, är del i ett klimattema som vill upplysa, bearbeta och beröra.

På scenen möter vi en trio hypermoderna föredragsnissar som ska ge en snabborientering i klimatkunskap. De tar det grundligt, från Big Bang och framåt, och gestaltar med sig själva

solar och planeter, värmestrålning och fotosyntes, koldioxidmolekyler och små atomer som vandrar in i och ut ur atmosfären.

Det blir härlig groteskteater och garanterat en föreläsning som man aldrig upplever i skolan. Konsult- och programledarjargong tillhör humorgreppen; till exempel presenteras ländernas futtiga frivilliga utsläppsminskningar som en melodifestivalomröstning.

Länge är det hela en föreläsning, men en rolig sådan. Om sammanhagen blir klarare vet jag just inte men det spelar ingen roll; vi vet det mesta redan och kan ägna oss åt igenkännandets glädje och att skratta.

Det är ungdomligt och tidvis rätt stökigt på scenen; tempot är snabbt och snacket modernt, och noggrann research har man gjort. Och så småningom arbetas det upp till dramatisk effekt och blir mer likt en pjäs. Allt eftersom trion häcklar Köpenhamnsmötet och tillväxtprinciperna och åskådliggör uranbrytningens hemskheter förstärks polariseringen inom gruppen - de medhårsstrykande konsulterna kontra det växande miljösamvetet.

Det växande allvaret smittar och när u-ländernas chefsförhandlare ringer och säger att det inte räcker att sänka utsläppen så att uppvärmningen stannar vid två grader mår man lika illa som Lena i pjäsen.

Där slår maktlösheten till, och där stannar det.

Om syftet är att beröra - vilket ju all teater har som mål - är det uppfyllt. Om det är att väcka tankar så kan humorn säkert för vissa underlätta passagen för kunskaper och insikter. Men med en så ambitiös satsning borde man väl ta ett steg längre och även ha en beteendeförändring som mål?

Vi omges av en medieapparat som fyller oss med så mycket motstridig och förvirrande information om vad som är bra och dåligt för klimatet att risken är stor att vi slår dövörat till. Här blir vi skrämda med dramatisk finess, med något i sammanhanget så ovanligt som humor och med en dråplig fartfylldhet som säkert slår an på de unga - men inte heller här ges någon konkret idé på en utväg. I pjäsen sägs att vi kan om vi vill. Men vad kan vi? Vad ska just jag göra för att hejda tillväxten, plundringen och uppvärmningen?

Ändå - vill man ha roligt är denna pjäs med sin träffsäkra satir och sin allvarsamma botten klart att föredra framför innehållslösa prassel- och förklädnadsfarser. Man kan inte skratta åt klimatproblemen, men man kan skratta åt människan. Bara det kanske hjälper för att orka vidare.

Offentliga föreställningar i Sundsvall: Den 17 mars 19.00 och den 18 mars 15.00.

Susanne Holmlund 060-197278
susanne.holmlund@st.nu
Publicerad 14 mars 2010